

Ἄφες τὸ φύλον τὸ κορυφὸν μαζῇ σου νὰ θυμόνη,
 Κ' εἰς τῶν Σειρήνων μας εἰπέτοῦς τρυφεροὺς ἱππότας,
 Ἐὰν νὰ κλίνουν ἀγαποῦν εἰς τὰς Παρθένους γόνυ,
 Παρθένος εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ θέλει στρατιῶτας.

Ἵπτον κόσμον τοῦτον, δύστυχο, καὶ Σατανᾶς ἂν ᾔσαι,
 Ἐὰν δὲν ἐλθῇς, πίστευε, κανεὶς δὲν σ' ἐνθυμεῖται.
 Ἄφες λοιπὸν ταῖς τρέλλαις σου καὶ μ' ἓνα σίχο κλείσει,
 « Τὸν πεπτωκότα ἄγγελον, Παρθένοι, βοηθεῖτε. »

Α. Π.

ΤΟ ΠΤΩΧΟ.

Χλωμὸ σὰν ἀγγελοῦδι, περίλυπο καὶ μόνο,
 Ἐξ' ἀπὸ τοῦ Γκινάκα ἔστεκ' ἓνα μικρό·
 Φοροῦσε κουρελάκια, κ' ἐφαίνετο μὲ πόνο
 Τὰ χεῖλη του νὰ σκάζῃ χαμόγελο πικρό.

Μὲ γαλανὸ ῥμματάκι,μισοβασίλεμμένο,
 Σὰν ἄστρον ὅπου σβύνει, ὅταν φανῇ ἡ αὐγὴ,
 Ἐβλεπε τὰ παιγνίδια κ' ἐστράφη τὸ καυμένο
 Εἰς μιὰ ποῦ δὲν πατοῦσε τὸ πόδι της στὴ γῆ.

Ἀρχόντισσά μου! δός μου κ' ἐμένα μιὰ κουκλίτζα·
 Εἶμαι πτωχό, δὲν ἔχω, μὰ δὲν ζητῶ λεπτὰ.
 Ξηρογελαῖ ἐκείνη, καὶ λέγει — κουρελίτζα!
 Δὲν ἔχεις νὰ φορέσῃς καὶ θέλεις περιττά;

Καχεκτικὸ τὴν ὄψι ἓνα παιδάκι νὰ σου,
 Ποῦ ἔφευγε μὲ πλῆθος παιγνίδια καὶ γλυκά.
 — Καλότυχο μὴ φεύγῃς, δὲν παίρνω τὰ γλυκά σου,
 Ἐνα παιγνίδι δός μου, ἂν θέλῃς, φιλικά.

Ναϊνέκα ! τὰ παιγνίδια γυρεύει ἡ ζηλιάρα·
Ἴδὲ τὴν ἐμμορφούλα ! τὰ ζήλεψε κι' αὐτὴ.
— Παιδί μου ! μὴ σ' ἐγγίξῃ αὐτὴ ἡ ζητουλιάρα·
Χαμένο ! ἂν σὲ πιάσω σοῦ τῶβγαλα τ' αὐτί.

Ἀρχόντισσά μου, δός μου ἓνα μικρὸ παιγνίδι,
Νὰ ζήσῃ τὸ παιδί σου, ἀπὸ τὰ περιττά.
— Ἴδὲ τὸ συχαμένο ! ἡ γλῶσσα του φαλίδι·
Τὸ περιττὸ τοῦ κόσμου γυρεύει περιττά.

Ρίχνει τὰ ὀμμάτια κάτω νὰ μὴ φανῇ τὸ δάκρυ,
Ποῦ ἔσταξεν ἡ θλίψις στὴν παιδικὴ καρδιά,
Μὲ ὄψι ἀναμμένη ἐσύρθηκε στὴν ἄκρη,
Κ' ἐκύτταζε μέ πόνο τὰ πλούσια παιδιά.

Συχνοσκορπιέται ἐμπρὸς τοῦ ὀ πλοῦτος καὶ μοιράζει
Γλυκίσματα, στολίδια γιὰ τὴν πρωτοχρονιά·
Γιὰ τὸ πτωχὸ, παιγνίδι κάνεις δὲν ἀγοράζει,
Καὶ στέκει μαραμένο στοῦ δρόμου τὴ γωνιά.

Ἐνα πτωχὸ διαβαίνει, ὀλόχαρο παιδάκι,
Δροσάτο καθὼς εἶναι συνήθως τὰ πτωχά.
Αὐτὰ τὰ τρέφει ὁ ὕπνος καὶ τὸ ξηρὸ ψωμάκι,
Καὶ τὰ θερμαν' ἡ ἀγκάλη τῆς μάνας μοναχά.

— Τί ἔπαθες, φτωχό μου, καὶ στέκεις λυπημένο ;
— Ζηλεύω τὰ παιγνίδια, τί μ' ἐρωτᾷς καὶ σύ ;
Σοῦ δίν' ἀπ' τὰ δικά μου, μικρὸ χαριτωμένο.
Νὰ πάρῃ μιὰ κουκλίτσα ὠραία καὶ χρυσή·

Μὲ τὸ γοργό του βῆμα ὁ χαριστὴς διαβαίνει·
Καὶ ἡ μικρὴ μέ πείσμα τὴν κούκλα τῆς πετᾷ
Μία στιγμὴ τὴν βλέπει καὶ λέγει πικραμένη
« Τὸ περιττὸ τοῦ κόσμου δὲν θέλει περιττά. »